

УЧИТЕЛЯТ – ИСТИНСКИЯТ БУДИТЕЛ

Ваня Тодорова¹

Бургаски свободен университет, МП „ПНУП“, 1. курс

THE TEACHER – THE TRUE ENLIGHTENER

Vanya Todorova

Burgas Free University

В 13-вековната история на нашата държава има празници, които свързваме с велики събития. Денят на народните будители 1-ви ноември е един от тези празници, въпреки че не го свързваме само с конкретно събитие. Той заема достойно място в празничния календар на българите. Много хора смятат, че „будители“ могат да бъдат наречени само нашите възрожденци и книжовници, но за мен това понятие е по-обширно. В него включвам освен просветителите, които са работили в училищни и културни институции в миналото, и: съвременните учители, които преподават знания на подрастващите; създателите на книги и учебници; културните дейци, които със своя потенциал създават музика, танци, поетични и прозаични творби; всички хора, които в днешно време спомагат за запазването и развитието на просветата и културата.

И в миналото, и в настоящето, тези, които са възприемани за „будители“, не работят за слава и блага, а само в полза на своя народ. Те проповядват българската просвета и култура, защото са дълбоко убедени, че добре развитата просвета и култура ще ни съхранят като народ и ще ни утвърдят на международно ниво.

Будителите са светлите личности на Възраждането, които и сега ни напомнят за неугасващата духовна сила на българското съзнание. И днес с голяма сила звучат словата на Отец Паисий: „*Българино, знай своя род и език!*“. Той дава вяра на българите за духовно възкресение и събужда самочувствието на един народ, който, забравен от всички сред вековните мъки на робството, сам намира пътя на своето пробуждане. Духовната искра, запалена от Паисий, не угасва. Откриваме я в дейността на възрожденците, в саможертвата на революционерите Левски и Ботев, в просветителската кауза на

¹ Есето е класирано на първо място в Третия конкурс за педагогическо есе на тема „Учителят – истинският будител“, обявен от Студентския клуб „Мисия учител“ при Бургаския свободен университет.

Петко Славейков и неговата Гергана от „Изворът на белоногата“ и в много други.

И днес българите имат своята будна съвест, имат своите будители, защото: „*И всеки помни по един учител, в тъмното ръката му поел...*“. Да бъдеш учител е мисия. Това е призвание, това е всеотдайна любов към чистите и невинни детски души, пълни с любопитство очи.

Образованието е основа и инструмент за развитието на всеки индивид. Учителите не само помагат на учениците да научат нещата от заобикалящия ги свят, но също така предизвикват любов към ученето и избора на това, което по-късно искат да преследват в живота си. Заради това има специални дни в нашия календар, в които се отдава почит към професията, създаваща всички други. Учителят е съвременният будител, макар понякога да е поруган от родители и общество, той не се предава, а продължава да трупа знания в главичките на своите ученици, които нарича „*Moume деца*“. Учителят е този, който не само образова, но и възпитава децата. Той ги води умело от клас в клас и така ги подготвя за уроците на живота. Учителят отдава сърцето и душата си на своите ученици. Живее с техните болки и радост. За него е най-ценно, когато порасналите негови ученици са станали достойни хора.

На 15 септември удря първият училищен звънец и след лятната ваканция децата като пчелички в кошер пълнят всеки училищен двор. Те се доверяват на своите учители, които ги водят по пътя към знанието. Все още с радост си спомням за моите първи учители. Помня учителките от детската градина, които бяха мили и добри с нас. Те ни научиха на прекрасни песни и приказки, в които доброто винаги побеждава. Научиха ни да бъдем добри и да си помагаме, след което със сълзи от щастие ни изпратиха в първи клас. Там ни посрещна един нов етап от житейския ни път, който никога няма да забравя. Моят първи класен ръководител, който с много любов и търпение хващаше малките ни и неуверени ръчички, като ни учеше да изписваме буквите, сътворени от братята Кирил и Методий. След като научих четмото и писмото с нашата азбуката, осъзнах и смисъла на 24 май – Денят на светите братя Кирил и Методий, на българската азбука, просвета и култура и на славянската книжовност. На този ден обичайно на много места в страната хиляди ученици се включват в шествия и рецитират тематични литературни творби. Осъзнах и че 1 ноември – Денят на народните будители, е значим празник, който е посветен на делото на книжовниците, просветителите, борците за национално освобождение и всички тези, които са съхранили през вековете духовните ценности на нацията.

Чувството за празничност ме радваше всяка година и по тези празници знаех, че нашето общество отдава почит и на съвременните будители – учителите, които със своя труд изграждат бъдещето на нацията. Винаги съм осъзнавала, че учителската професия не е лесна, тя изисква огромна любов към децата, пълна всеотдайност, безсънни нощи над всяка тетрадка, урок и подготовка за следващия учебен ден. Тези действия съм виждала от малка в

моя съвременен будител – моята майка, която е начален учител по професия и по призвание.

Любовта към изкуството ме отведе в Националното училище за фолклорни изкуства в град Котел. После се породи и желанието ми да бъда педагог-хореограф и да предам знанията и уменията си в областта на българските народни танци на децата. Речено – сторено, но нали човек трябва непрекъснато да се развива и ... ето ме тук, в Бургаския свободен университет. Крачейки по стъпките на мама, вярвайки във всичко изписано дотук, се потвърждава, че съм направила правилния избор за образование и бъдеща професия. Гледайки пълната „Аула“, се зареждах с позитивизъм и в главата ми изплуваше един любим цитат от Колийн Уилкокс – *„Преподаването е най-великият акт на оптимизъм“*. Моите преподаватели в университета ме мотивираха да се интересувам и да трупам повече знания за „педагогиката“ като специалност и да надграждам със знания и умения. Така стигнах до статия, в която прочетох следното:

„В едно училищно занимание ученици имали за задача да изобразят своята представа за учителя. Като за начало част от тях изрисували своята представа като слънце, защото приемали, че техният възпитател ги осветявал със своите знания, топлина и доброта. Други направили рисунки на книга, на гълъб и на цветя. Те свързвали учителя си с книгата - като символ на вдъхновение, с гълъба – като символ на мира и с цветето – като символ на красотата в живота им“. Тази статия ме трогна и стимулира да уча старателно, за да постигна високи успехи и един ден да бъда **учител – съвременен будител**.

Въпреки забързаното ежедневие и развиващите се технологии, нищо не може да замени учителя – съвременния будител, който уверено поема малките и несигурни ученици и ги води по пътя на една голяма сила – силата на знанието, която ги превръща в свободни и добре мислещи хора, готови да извършат невероятни подвизи във всяка област на живота – да изследват космоса и световния океан, да откриват лекарства срещу nelечими болести и др., за да живеем всички ние в един по-добър и хармоничен свят. Дано успеем!